

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku J.P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek pełnomocnika skarżącego o przyznanie jej kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z dnia 3 listopada 2015 r. oddalił apelację wnioskodawcy J.P. od wyroku
Sądu Okręgowego w O. – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 lutego
2015 r. oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych w O. z dnia 3 czerwca 2014 r. odmawiającej przyznania mu prawa do
wcześniejszej emerytury ze względu na niewykazanie wymaganego na dzień 1
stycznia 1999 r. co najmniej 25 letniego stażu okresów składkowych i
nieskładkowych.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił błędną wykładnię art. 50 w związku z art. 40 i 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) oraz przez niezastosowanie art. 32 tej ustawy w związku z § 4 ust. 3 i nast. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej: rozporządzenie).

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność oraz uchylenie w całości zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania apelacyjnego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zasądzenie na rzecz adwokat A.P. „kosztów reprezentacji z urzędu wg maksymalnej stawki norm przepisanych, gdyż w żadnym zakresie nie została opłacona”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wadliwie skonstruowana i oczywiście bezzasadna skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej autorka skargi powołała się na jej rzekomo oczywistą zasadność, tyle że w przypadku sformułowania takiego wniosku, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinna w stosownym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby głębszej analizy zebranego materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzecznictwo). Tymczasem w poddanej przedsądowi skardze nie wykazano, aby Sąd drugiej instancji dopuścił się kwalifikowanego naruszenia prawa, ani że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy, tym bardziej że autorka skargi nie zawarła w niej wymaganego art. 398⁴ § 2 k.p.c. odrębnego, czytelnego oraz identyfikowalnego uzasadnienia takiego wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Ponadto, kasacyjne zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 184 ustawy z

dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z „§ 4 ust. 3 i nast.” rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, sprowadzały się do zakwestionowania niepodważalnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku oraz do kontestowania oceny tych dowodów prawidłowo dokonanej przez Sąd drugiej instancji, co na ogół usuwa się spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ k.p.c.). W skardze zabrakło też jakichkolwiek proceduralnych zarzutów kasacyjnych, co sprawiało, że Sąd Najwyższy był związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), z których wynika, że skarżący nie posiada ogólnego stażu 25 lat składkowych i nieskładkowych do dnia 1 stycznia 1999 r., ponieważ na tę datę udokumentował jedynie 19 lat 10 miesięcy i 11 dni, przeto nie spełnia podstawowej przesłanki nabycia spornych uprawnień emerytalnych (prawa do wcześniejszej emerytury). W szczególności, do wymaganego okresu stażowego jako przesłanki nabycia uprawnień emerytalnych w niższym wieku nie uwzględnia się późniejszych okresów zatrudnienia po 1 stycznia 1999 r. Przeciwnie rozumienie tego koniecznego warunku nabycia wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej przez skarżącego, choćby do dnia 1 stycznia 1999 r. nie spełnił ustawowych wymagań stażowych, jest oczywiście sprzeczne z treścią tego przepisu oraz z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2007 r., II UZP 14/06, OSNP 2007 nr 13-14, poz. 199 oraz wyroki tego Sądu z dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 269, z dnia 6 grudnia 2007 r., I UK 132/07, LEX nr 621798, z dnia 21 maja 2009 r., II UK 370/08, OSNP 2011 nr 1 - 2, poz. 20 i z dnia 14 czerwca 2012 r., I UK 1/12, LEX nr 1229806). Dlatego wykluczone było uznanie, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skoro Sąd Najwyższy zajął już stanowisko co do prawidłowej wykładni podstaw kasacyjnego zaskarżenia we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPIUS - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca

2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Powyższe okoliczności sprawiały, że poddana przedsądowi skarga kasacyjna nie tylko nie była oczywiście zasadna, ale przeciwnie okazała się ułomna, mało precyzyjna, ogólnika i niejasna ze względu na oderwanie od miarodajnych ustaleń faktycznych (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a w konsekwencji była bezpodstawna i bezzasadna, przeto Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., oddalając wniosek ustanowionej z urzędu pełnomocnik procesowej skarżącego o przyznanie jej kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie skargi kasacyjnej sprzecznej z wymaganiami profesjonalizmu prawniczego (por. utrwaloną w tym względzie judykaturę w postanowieniach Sądu Najwyższego z: 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999 nr 6, poz. 123 lub 6 czerwca 2014 r., IV CSK 228/14, LEX nr 1498497).